

prosycenému pachem mokrého jílu, čerstvě vykopané hlíny a pronikavým kouřem olejových lamp.

Crowley se rozhlédl doleva i doprava a našel očima místa, kde začínaly další dva tunely. „Je potřeba podívat se i do těch ostatních?“

Alwyn zavrtěl hlavou. „Jsou stejný jako tenhle.“

Zdálo se, že Crowleymu se trochu ulevilo. „A co hlavní hradní budova?“ zeptal se a ukázal na vysokou vznešenou věž obklopenou hradbami. „S ní provedeme to samé?“

„Pod ní nemusíme razit tunel,“ odpověděl Alwyn. „Prostě v ní založíme oheň a necháme ho hořet. Až shoří stropní trámy a podlahy, zbylý zdivo bude oslabený žářem a taky tím, že ho zevnitř nebude podpírat dřevo.“ Otočil se a ukázal na trebuchet stojící pětadvacet kroků daleko. Obléhačí stroj se krčil jako nějaké zlovlné pravěké zvíře a natahoval jim nad hlavy své dlouhé vrhačí rameno se dvěma klouby.

„A pak to do ní několikrát napereme tímhle pekelným strojem. Pár pořádných šutrů by mělo oslabenou věž docela pěkně rozbořit.“

„Pěkně?“ opakoval Crowley. „Zvláštní volba slov.“ Trochu smutně se zadíval na hrad. „Je překrásný,“ řekl potichu. „Škoda že ho musíme zničit.“

Když se Morgarath, bývalý baron z Gorlanského léna, stáhl na jih po neúspěšném pokusu ovládnout království, princ Duncan rozhodl, že jeho hrad musí být zbořen, aby vzbouřenému baronovi nezbylo v kraji žádné útočiště, které by mohl využít.

„Není překrásný,“ namítl Halt. „Je to zlé místo, kde se děly zlé věci. Jsem rád, že bude brzy zničený. Máte to u nás,“ dodal směrem k Alwynovi.

Horník pokrčil rameny. Alwyna a jeho četú zapůjčil Duncanovi král sousední Celtiky, kde celý život dobývali z podzemních hlubin stříbro a cín.

„Práce jako práce,“ prohodil. „Ale těšíme se zpátky domů.“ Odvrátil pohled, zaclonil si oči a podíval se na ústí druhých dvou tunelů. „Vypadá to, že už taky nosí dříví na oheň.“

Hraničáři se podívali stejným směrem jako on. U každého tunelu viděli postavy v zablácených kožených šatech, jaké měli všichni horníci, jak tahají do podzemí otepi dříví a třísek. Třetí skupina začínala nosit podobné otepi do tunelu, ze kterého před chvilkou vyšli.

„Do hodiny to bude připravený,“ řekl Alwyn. „Pak zapálíme oheň.“

Choval se trochu odměřeně. Provedl vznešené návštěvníky tunelem, jak žádali. Zdrželo ho to přinejmenším hodinu a on se nemohl dočkat, až se zase pustí do práce, strhne hradby Gorlanu a vyrazí zpátky k domovu.

„Můžeme si zatím něco sníst,“ řekl Crowley a pohodil hlavou k místu, kde se s Haltem předchozího dne utábořili.

„Jak chcete,“ pokrčil rameny Alwyn. „Já začnu připravovat hranici v hlavní věži.“

Oba hraničáři vykročili ke svému malému tábořišti. Crowley si za chůze zamyšleně smetl z ramene kus zaschlého jílu.

„Kdo chce být horník, asi na to musí mít náturu,“ poznamenal. Pořád ještě myslel na tmavý stíněný tunel, ve kterém před chvílí byli.

Halt se ponuře usmál. „Mám dojem, že to samé se říká o hraničářích.“